

Francouzský krátkosrstý ohař (Braque Francais)

Stejně jako ostatní kontinentální krátkosrstí ohaři, i tento francouzský má mezi svými předky původní stavěče s krátkou srstí, kteří se vyskytovali v oblastech při Středozezemním moři.

Toto plemeno se ustálilo selekcí, která byla prováděna gaskoňskými farmáři za zcela jednoznačným účelem. Potřebovali psa odolného, funkčního a vytrvalého, schopného pracovat v nelehkých podmínkách jeho domoviny, francouzského Jihozápadu, v různých terénech a často za značného vedra. Místní lovci loví různou drobnou zvěř v rozličných krytinách, a tak jejich psi musí zvládnout práci v horách, na vřesovištích, na pláních, v landách (borové porosty s vysokým, neprostupným trnitým podrostem) i na písčinych dunách při mořském pobřeží a musí stejně dobře lovit orebice, koroptve, holuby, bažanty či bekasiny, jako vodní ptactvo. Lovecký den přitom trvá mnohdy od rána do večera, v lovecké sezóně se loví několik dní v týdnu, a tak obstojí jen ti nejlepší. Odolnost francouzských krátkosrstých ohařů byla vždy vyhlášena a již v roce 1873 napsal pan La Neuville ve své knize o lovu se stavěcími psy: „je to jediné plemeno, odolné proti vedřinám“.

Robustní zdraví, velká odolnost a otužilost je jednou z nejvýraznějších charakteristik francouzského krátkosrstého ohaře. Další pro něj typické vlastnosti jsou ovladatelnost, snadná přizpůsobivost terénu i prostředí, v němž je chován, výborná kvalita nosu, a velká snaha vyhledat zvěř. Styl hledání se poněkud liší podle typu, ke kterému ten který jedinec patří. U gaskoňského, těžšího a původnějšího typu, je hledání pomalejší a rozváznější, u typu pyrenejského, odlehčeného, je hledání rychlé a prostorné. Pyrenejský typ se proto lépe hodí pro soutěže typu Field-Trials. Společnou, velmi typickou vlastností obou typů je vrozený aport s velmi jemným stiskem zubů. Je pochopitelné, že tito psi, používaní k lovu malých druhů pernaté zvěře, nesměli lovci znehodnotit jeho úlovek mačkáním. Psi s tvrdým stiskem nebyli žádoucí a byli z lovecké praxe a tím i z plemenitby, vyřazováni.

Tím, že bylo plemeno šlechtěno výhradně na výkon, povedlo se dospět k rase, která nepotřebuje dlouhý či náročný výcvik, neboť většina vlastností, nezbytných pro použití v praxi, je jí vrozena.

Nový rozvoj francouzských krátkosrstých ohařů přišel s nástupem XX. století. V té době ovlivňovali chov Dr. Casteux, který pokračoval v chovu původního, těžšího typu, a pan Senec-Lagrande, rovněž Gaskoněc, který se obrátil k fixaci menšího a lehčího typu. Tito pánové tak přispěli k definitivnímu oddělení obou typů. Těžší byl nazván gaskoňský a lehký pyrenejský. Potřebu odlehčeného, pyrenejského typu zdůvodňovat pan Lagrande v roce 1924 stoupajícími náklady na držení velkého psa, a také tím, že se malý pes mnohem snadněji umisťoval v automobilu i v bytě a byl tedy přijatelnější pro městské myslivce. K oficiálnímu oddělení obou typů došlo v roce 1971, kdy bylo přiznáno udělování titulů CACIB na výstavách každému typu zvlášť a bylo zakázáno jejich vzájemné páření.

Během vývoje plemene došlo záměrně několikrát k přilítí krve anglických pointerů, kteří měli upevnit kvality francouzských krátkosrstých ohařů v poli. Vybraní zlepšovatelé měli tu nejvyšší kvalitu, jaké byla v té době u anglického pointera vůbec k dispozici. Jednalo se o dva vítěze soutěží Grand Quete, psy Hello de Preuilly a patrně vůbec nejslavnějšího italského pointera Or del Cecina. Tito psi zanechali nesmazatelnou stopu v chovu francouzských krátkosrstých ohařů přes svoje slavné potomky, plemeníky Samsona de Beyris a Iskera de la Ruelle Fleurie. V dnešním chovu francouzských krátkosrstých ohařů bychom asi jen těžko hledali jedince, který by neměl ve svém původu zastoupeného aspoň jednoho z těchto psů.

